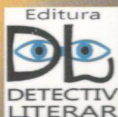

Gheorghe Văduva

UNDE UNDE N-ARE UNDE

Editura Detectiv literar
București, 2017

Coperta: Gheorghe Văduva

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VADUVA, GHEORGHE**

Unde unde n-are unde / Gheorghe Văduva,
București: Detectiv Literar, 2017

ISBN 978-606-8697-81-9

321.135.1-1

Redactor: Firiță CARP

EDITURA DETECTIV LITERAR

Director: Firiță CARP

Telefon: 0757.047.399

Fax: 021/312.64.11

email: editura_detectiv@yahoo.com

Adresa: București, str. Anghel Saligny, nr. 8, etaj 4, sector 5

Tipărit la CORMINA PRINT SRL

Tel.: 0744.491.233

cormina_print@yahoo.com

GHEORGHE VĂDUVA

UNDE UNDE N-ARE UNDE

Versuri

Unica eternitate pe care o cunosc este clipa

EDITURA DETECTIV LITERAR
București, 2017

DE ACELAȘI AUTOR

1. *Între două toamne, roman*, Editura Militară, București, 1980
2. *Trepte, roman*, Editura Militară, București, 1985
3. *Nucul și via, roman*, Editura Militară, București, 1987
4. *Poarta zorilor, roman*, Editura Militară, București, 1990
5. *Muntele iernii, roman*, Editura Militară, București, 1990
6. *Orb în lumină, roman*, Editura Militară, București, 1995
7. *Rugăciune pentru un străin, roman*, Editura Militară, București, 2000
8. *Viscoliri, roman*, Editura CTEA, București, 2005
9. *Porțile umbrei, roman*, Editura CTEA, 2008
10. *Ultimul amurg*, București, 2015, <http://gheorghevaduva.ro/Proza/Ultimul%20amurg.pdf>
11. *Se caută un Sisif*, editoriale, București, 2016, <http://gheorghevaduva.ro/Proza/Sisif.pdf>
12. *Zidire de fum, versuri*, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2004
13. *Amurguri pe rug, versuri*, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2010
14. *Sufletul ochilor, versuri*, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2011
15. *Ancore pe gând, versuri*, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2013
16. *Ochii toamnei*, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2015, <http://gheorghevaduva.ro/Versuri/Ochii%20toamnei.pdf>
17. *Colțul meu de frig*, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2017

UNDE UNDE N-ARE UNDE...

*Nu sunt lume, nici nelume, ci doar locul dintre ele,
nu mă las purtat de valuri, nu sunt val și nici durată,
toate par pe lumea asta, -n clipa lor adevărată,
libertăți încarcerate și-închisori fără zăbrele.*

*Nici zăbrelele n-au zare, totul este-închis în unde,
un adverb sau o-întrebare, o câmpie sau un munte,
florile din strop de rouă sau privirile cărunte
nu contează înțelesul, ci doar verbele profunde.*

*Câte-o stea coboară, noaptea, undeva, unde nu știe,
nu e clar de-i libertate sau o simplă evadare
din strânsura-întunecoasă sau din razele de soare...
s-ar putea ca, niciodată, ea, pe cer, să nu mai fie...*

*Poate-așa mor ele-acolo, când le vine, -n zori, sorocul:
ard intens, ca o cometă supersonică, pe ceruri,
ca un aisberg care iese din adâncul lui de geruri,
sau ca omul care-și pierde casa, vatra, țara, locul...*

*Eu sunt locul dintre locuri, locul meu aflat niciunde,
unde gândul n-are gânduri, unde soarele nu-i soare,
unde casele n-au casă, unde pașii n-au cărare,
unde morții n-au morminte, unde unde n-are unde...*

*Loc cu loc, se trece locul prin clepsidre ostenite,
stea cu stea, răsare cerul într-un lanț de libertate,
nopțile sunt infinite, zilele sunt numărate,
însă doar lumina nopții are zile însorite.*

*Eu sunt eu, urmat de mine, curajos pe-un mort de frică,
ancorat pe-un fir de apă, amăgit de certitudini,
exilat în Piața Mare, izolat în plenitudini...,
tot ce stă pe loc se trece, tot ce-i simplu se complică.*

*Sunt sărac de-atâtea clipe ce-au pierit pe cerul nopții,
cred că tot ce-i prins acolo, în imensul târg cu stele,
este doar un Eu monadic, din monada vieții mele,
care trece ca un zâmbet peste chipu-mi nins al sorții.*

*Dar și soarta-i obligată, unde-i loc, să locuiască,
să aprindă-un foc de stele-n galaxiile de gheață,
unde viața-i strop de rouă, unde noaptea-i dimineată,
viața însăși fiind, prin soartă, strălucirea ei luminează...*

*Locu-i locul dintre locuri, în tăcerea lui cerească,
unde ochiul, orb de stele, lasă gândul să privească.*

București, 01 septembrie 2017

AJUNS

*Mă cheamă-înserarea,
prin orbul de zi,
s-ascult depărtarea
la ore pustii.*

*Las arca să plece
cu ultimul val
și muntele trece
c-o goană de cal.*

*Mi-e dor de-învierea
muriță-n pridvor
și țipă tăcerea,
de-atâta izvor.*

*La poarta cu vise,
mai bat, când mai bat,
prin somnuri ucise,
visez ce-am visat.*

*Departa de bine,
un ultim trecut
mă umple de mine
și pierd ce-am pierdut.*

*Nimic nu mai este
din tot ce era,
aceeași poveste
m-alungă din ea.*

*Ajung sus, pe-o brână
din marele gol,
am soarele-n mână
și-n suflet nămol.*

București, 03 septembrie 2017

AMNEZII

*Visează-înserarea la zori
și zorii-și au visu-n apus,
lumina ne vine de sus,
parfumul se naște din flori.*

*Ecoul e-o undă de verb,
memoria-i gândul pe dos,
frumos e urâtul frumos,
esența se-ascunde-n proverb.*

*Prezentul devine trecut,
căderea-i reversul la zbor,
cerdacul e-un furt de pridvor,
uitarea, un lucru pierdut.*

*Geneza-i o moarte pe rug,
ce taie o brazdă-n cuvânt
și lasă să treacă-n pământ
sămânța din fierul de plug.*

*Revine un sens revolut
și pleacă doar cel ce-a rămas,
la ultimul mare taifas,
cu gândul pe gânduri pierdut.*

*Nimic nu mai e cum a fost,
nimicu-n nimicuri s-a dus,
iar spusele-n spuse s-au spus
și rostu-i din nou fără rost.*

*Acum, când e clar ce nu-i clar,
în mintea extrasă din minți
și-n nimbul furat de la sfinți,
apun, când eu cred că răsar.*

*Și mâine din nou am să fiu
ce știu c-am știut că nu știu.*

București, 26 februarie 2017

CAZARMA...

*Mi-am luat ploaia-n traistă în ziua aceea
și norii s-au scurs, patrulă de față,
la stânga-i cazarma cu gardul de gheață,
și-n mine tușește, jenată, ideea.*

*Ideea nu-i ploaie, ci lume-însorită,
o mână ce-n creier deschide o ușă,
o flacăra vie, cu scut și mânășă,
ce arde în sine ca clipa ivită.*

*Ideea de astăzi, idee trecută,
aceeași sau alta, e greu să-mi dau seama,
un gând care-învinge curajul și teama,
o viață trăită, o clipă pierdută.*

*Am pus ochii-n zgardă, să țină de șase,
mi-am dus iar piciorul în sfânta mea poartă,
cu creieru-n palmă, cu palma în soartă,
prin vremuri apuse, prin vise rămase.*

*Ploua cum se plouă, ploua ca acasă,
eram ciuciulete, dar plin de-amintire,
de dor de porthartă, de prima-învoire,
de vechea clădire, de ultima-mi casă.*

*Eram tinerețe, eram la cazarmă,
un loc cu de toate, cu oameni și ramuri,
cu tunuri și tancuri, cu case și geamuri,
cu doruri și vise, cu plan de alarmă,*

*Trecea noapte-n ziuă și ziua în viață,
ningea, era viscol, iar vara dogoare,
făceam exerciții, cădeam din picioare,
suna deșteptarea, eram dimineată...*

*Mergeam cu plutonul pe dealul cu verbe,
doseam în nori tancul, săpam adăposturi,
eram zi și noapte cu toții la posturi
șopteam miezul nopții-n sumare adverbe.*

*...S-au dus toate-acestea, ce-i dus nu mai vine,
aici era viață, acum e uitare,
mă simt fără clipe și tare mă doare
cazarma din suflet, ruinită ca mine.*

București, 06 aprilie 2017

CE POȚI SĂ VEZI CÂND NU SE VEDE...

- Unui văz nevăzător

*La hanul unde-nhgeță focul,
se dau ferestrele cu smoală,
chindiile se țin în poală
și poalele sfințesc norocul.*

*Norocul vine cum se vine,
când vinul, șpaga și chindia,
fac sfânta lege-n România
și-aranjamentele-s destine.*

*Alegătorii dorm pe tușe,
aleșii sorșii țin de șase,
mai-marii vremii-și dau la oase
și magistrații-și pun cătușe.*

*Se-nvârte roata cum se crede,
când c-un prea-plin este udată,
dar nu-i rotundă, ci pătrată,
chiar dacă tot rotund se vede.*

*Pe rol nu-i nicio noutate,
din roată nu se face sfoară,
nici din cerneală călimară,
nici din golire plinătate...*

*Căci marea noastră rostuire,
din hanul cu cretini la poartă,
e-un cap pătrat sortit de soartă,
s-ateste noua rotunjire.*

*La o turație mai mare,
orice pătrat apare roată
și-nvârte totul să se poată
în mintea nopților cu soare.*

*Dar soarele nu-i ce se crede,
ci doar ce vezi, când nu se vede...*

*Dar când nici văzul văz nu pare,
tot ce-ai văzut nu-i de crezare...*

București, 12 octombrie 2017

CU OCHII-N SOARE

*Mii de ochi privesc în goluri la prea-plinurile minții,
cum privesc, din calendare, la sfințiile lor, sfinții,
toți sunt ochi deschiși la toate, care văd tot ce se vede,
omul bun, întotdeauna, doar în văzul lor se-încrede.*

*Lui nu-i pasă dacă mintea are ochii verzi sau negri,
dacă sunt scăldați în lacrimi, de sunt goi, frumoși, integri,
dacă-n creier este-un nimeni care spune „da” la toate,
sau o face pe-înțeleptul și răspunde doar cu „poate”.*

*Vorba asta nu se-aruncă niciodată la-întâmplare,
golu-i plinul din cuvinte care n-a-învățat să zboare...
Nimeni n-are vreo idee despre gol și plinătate,
toată lumea crede-n vorbe și-n ideea de dreptate.*

*Câte-un fluture visează să ajungă-n stratosferă,
unde soarele-i de gheață și durata efemeră,
nu contează ce văd ochii, important e ce vrea capul,
care-a promovat în lume boii, carul și proșapul.*

*Boii trag în jug ca proștii, caru-i sluga cu căratul,
doar proșapul ține cârma, precum vorba ține satul,
ochiul dracu vede negru, nunta-și poartă-n alb mireasa,
pleoapa ține-n brațe ochiul, văzul lumii ține casa.*

*Ochii văd doar ce se vede, restul lumii-i invizibil,
e nevoie de alt soare, de alți ochi, de-alt cer lizibil,
de alt spectru, de-altă minte, de alt gând, de altă zare,
unde soarele-i cu minte, unde mintea-i ochi de soare.*

*Azi, prea-plinurile minții tot în goluri se măsoară,
soarele în om trezește ochii care dorm pe-afară.*

București, 15 iulie 2017

DACĂ, VREODATĂ...

*Dacă, vreodată, în viață,
mă-întreabă vreo sfântă dreptate
de vreau să devin libertate,
prin turnul ce arde-n cetate
o lume cu creier de gheață,*

*de am de sluțit vreo idee,
și-n foc de urzit idealuri,
de mării îi pasă de valuri,
când apa se zbate-între maluri
și iadu-și dă raiul la cheie,*

*de-o iau, într-o doagă, la vale,
iar valea scoboară în mine
și sinele-și suie în sine
înfernul din lucruri divine
cu ochi de uimiri infernale,*

*de toate acestea-s de toate,
și toate se strâng întru totul,
de geniu-întreține netotul,
iar vara îngheață omățul
și „nu” mi se pare „ se poate?!”,*

*de-mi cântă din frunză norocul,
iar bou-și dorește să zboare
și cerul în hău să coboare,
prin noaptea cu pete pe soare,
înseamnă că vine Potopul.*

*Și car oborocul cu sacul
și-l laud pe cel ce mă-înjură,
și-i dau premiul cinstei de fură
când umblă cu porcul în gură,
iar binele-i frate cu dracul.*

*Căci dracu-i covor de lumină,
Pe-aleea cu mintea-n ruină...*

București, 10 octombrie 2017

MEREU PRIMĂVARĂ

*E vremea tinereții florilor suple și nude,
câmpia se spală pe față cu verdele crud,
vântul adie a iarbă prin frunza de dud
și glasul genezei, prin poarta luminii, se-aude.*

*E timpul ca lumea să treacă la starea de verde,
e verde sub soare și soare cu verde pe nori,
în parcul cu frunze, se naște o lume din flori
și floarea-însorită în iarba luminii se pierde.*

*În lumea aceasta vopsită-n parfumuri de roze,
vioara amiezii clipește pe-o strună de foc,
aș vrea, într-o horă de-albastru și verde, să joc
cândoarea de-o clipă din ochi delicați de mimoză.*

*Și parcul pășește cu oameni pe-aleile suple,
iar verbele lumii se-agață de frunze și tac
e oază-n amiază și razele soarelui zac
pe iarba prea verde ce ochi cu albastru se umple.*

*Din zona cu muguri, se uită spre nimeni o fată,
iar eu mă fac clipă, să vadă prin mine ce-o vrea,
e greu să fii poartă spre lumea văzută de ea,
când clipa-i monada ce-înseamnă în lume durată.*

*Acolo-n clepsidră, mă las să mă scurg ca o zare,
ca arca-n Sisiful ce suie pietroiul-n ocean;
o fată-i grăunța din care se crește un lan,
iar steaua-i o fată ursită în noi să coboare.*

*O fată-i frumos, e izvor, e lumină și țară
și-n viața aceasta a noastră-i, mereu Primăvară.*

București, 30 aprilie 2017

SOMN...

*Ți-am spus ce-n nespuse ți-am spus:
o vorbă ce-n vorbe s-a dus,
o mare ce-n mări a secat,
un sens ce-n non-sens s-a schimbat.*

*Erai ca o pală de vânt,
ce bate cucuie-n cuvânt,
țipai la o pată de var
călcată de-o roată de car.*

*Și pata jura că-i tramvai
cu rost de trăsură cu cai,
un bou demonstra că e om
și-un om necheza că e pom...*

*Revin cu trecutu-n prezent,
și spun că sunt, totuși, absent,
absența-i esența de azi,
în care din drepturi decazi...*

*O lampă cu sticlă de gaz,
aprinsă de-un studiu de caz,
își scrie lumina-n peceti
și-și prinde în creier scaieți.*

*E-un val de-însetare în noi
și multe rubine-n noroi,
dau acul pe carul cu fân
și-n carul cu ace rămân.*

*M-apuc dintr-odată să strig,
mă culc pe-o idee de frig,
mai pun două lemne-n cuptor
și-n noaptea aceasta mă-însor.*

*Dar umbra ce doarme pe hol
îmi cere chirie un pol,
și-mi scrie-o chitanță de foc,
când pun sticla lămpii la loc.*

*E lună de toamnă pe cer,
bat coasa c-o tastă de fier,
las valul din mine-n ocean
și-mi fac din vioară cocean.*

*Dar iarna mă scoate din caz,
și-mi face un semn pe obraz,
și stric ce de-o viață tot stric...
nimicul înseamnă nimic.*

*M-ascund ca prășitu-n porumb
și-adorm pe-o idee de plumb.*

București, 06 februarie 2017

EUL MEU

*Fac să meargă ceasul numai înapoi,
dar esența lumii n-o împart la doi.*

*N-o împart cu nimeni, e esența mea,
exilată-n formă, cer închis în stea.*

*Eu nu sunt dublură, sunt doar accident,
timp ucis de timpuri, un prezent absent...*

*Toate spun de toate, eu n-am ce să zic,
încă n-am durată, fiindcă sunt nimic.*

*Eu sunt doar ca mine, eu sunt Eul meu,
numen între nimeni, Eu în sine eu.*

*Și fințez în mine, într-un gol deplin,
ca un nor de ploaie pe-un concept senin...*

*Ploile-s ca viața: vin, când vin, și trec,
numai norii-s altfel: trec și se petrec.*

*Chiar de vin din clipă, eu nu pot să fiu
sens uitat de ploaie-ntr-un deșert pustiu.*

*Nu visez la umbre, nici la paradis,
nu mă simt visare și nici drum spre vis.*

*Dar de-s pus pe ducă,-i musai să mă duc
undeva, departe, într-un cuib de cuc.*

*Mă cuprind în zare, pe-un picior de vers,
pe-un fonem ce-și poartă steaua-n Univers.*

*Și îmi joc acolo vajnicul meu rol,
cu o vorbă plină dintr-un suflet gol...*

*Las să meargă ceasul cât și cum o vrea,
timpul n-are timpuri, vremea nu-i a mea.*

*A mea e doar clipa ce-n etern s-a dus,
și un Eu din care Eul meu l-am smuls.*

București, 19 mai 2017

EXIL

*Preasfântul sfinților din mine
îmi dă un firmament de laic,
ca laic, mă trezesc arhaic
și, ca arhaic, lucru-n sine.*

*Dar lucru-n sine n-are clasă,
nici dor, nici gol, nici plinătate,
ci doar nimicul din cetate,
ce ține loc de cer și casă.*

*Azurul porților cetății –
un sens albastru fără zare –
mă scoate-n zgardă la plimbare
pe bulevardul libertății...*

*Nu văd nimic, căci libertatea
nu-i, pentru mine, la vedere,
ci doar o altă nevedere
în ochii-mi care-mi sunt cetatea.*

*Aprind un foc de lună plină,
cu noaptea grea din buzunare,
și mă-încălesc la ierni solare,
cu dorul meu de zi senină.*

*La ziuă, pot să am de toate,
căci ziua-i noapte luminată,
iar noaptea, ziuă-întunecată,
dar n-am să pot ce nu se poate.*

*De-aceea, azi, mă simt, în mine,
un exilat în alter-sine.*

,
București, 03 aprilie 2017

HOȚ DE SOARE

*Nu-mi pare rău de ce e bine
Și nici de răul bun nu-mi pasă,
Prefer curajul din angoasă,
Și noaptea plină ochi de mine.*

*Eu sunt nealtfelul din lume,
Crescut în vremuri fără vreme
Din certitudini și dileme,
Din tot ce-i nume fără nume.*

*A fi nealtfel nu-i o soartă,
Ci doar o altfel de căpușă,
O casă oarbă-închisă-n ușă,
Și-o poartă-n casa fără poartă.*

*Nealtfelu-i prea hoț de soare,
Sclipire dintr-un ochi de șarpe,
Plutind pe corzile de harpe
Ca o lumină schimbătoare...*

*Alerg pe-un nor către de toate,
Mă-înham la tot ce-o să se-întâmpie,
Iar creierul îmi bate-n tâmpie,
Cerșind azil la libertate.*

*Mă iau la harță cu uitarea,
Prin amneziile pierdute,
Ce-îndrugă vrute și nevrute,
Când, sus, pe cer, viațește marea.*

*Dar noapte-i noapte-n plină noapte,
Când ochii nu mai știu să vadă,
Când stelele-și fac vânt să cadă,
Ca merele când sunt prea coapte.*

*Îmi pare rău de noaptea minții,
Când ard moroi la răscruce
Și-adorm savanții-n voci uituce,
Ce taie-n frunze moarte sfinții ...*

*Dar vara doarme la căldură
Pe-un mult prea-plin, de sâmbra oii,
Când se întorc pe dos strigoii,
Și dau luceferii din gură.*

*Nu-i mai nimic de capul verde,
Cu creier nud, răscopt la soare
Și risipit prin nopți polare,
Ca un câștig ce-n zori se pierde.*

*Adorm în cântecul de greier
Și noaptea-mi face ziuă-n creier.*

București, 30 august 2017

ÎNDOIALĂ

*Nu știu dacă o iau pe vreo arătură la vale,
sau dacă ea coboară în mine haotic și fad,
dar apele lumii se zbuciumă ca naiba în vad,
iar curpenii minții îmi ies ca o pacoste-n cale.*

*Mereu m-am prea-nserat de toate-nserările vieții
și în nicio noapte-n viața asta nu m-am înzorit
sunt încă viu, sau, poate, de multă vreme am murit,
dar mai trăiesc în mine, hibrid, căldurile gheții.*

*Îngheț, în alb, precum omătul în fulgul lui de nea,
nu știu când și cum, dar toate în lume-și au clipa lor;
acoperișul Lehmann-i un fel de umbră pe-un izvor,
pe jarul dens din vremea când Pământul era o stea.*

*Noi, aici și acum, plutim doar într-o suprafață,
esența-i prea adâncă de înălțarea ei de-acum,
închisă-ntr-o cenușă și transformată-n nopți de fum,
din care mai latră-n poartă câte-un cățel de viață.*

*Dar viața nu-i o stea, ci doar un sine scos din sine,
de-ajuns să-l știi, de-ajuns să știi că-l știi,
să știi unde te duci, să știi că știi de unde vii,
dar mai ales să știi să-ți cauți sinele din tine.*

*Mi-e dor de vremea timpului rebel, fugit de-acasă,
când nu vedeam nimic din ceea ce, de fapt, vedeam,
eram cam tot ce-am fost, eram, în fond, ce nu eram,
o ploaie fără cer cu nori, o poartă fără casă...*

*N-am mai rămas nimic, m-am cățărat pe stâlpi de vreme,
pe zidul risipit în certitudini și dileme.*

București, 15 iunie 2017

ÎN NOAPTEA MINȚII, ȘOIMII DORM...

*În noaptea minții, șoimii-s orbi,
iar cucuvelele par ciori,
luceferii se nasc din flori
și oamenii fac ochi de corbi.*

*Femeile-s la resetat,
dar n-au pe desktop vreun Adam,
nici vreun ocean fără liman,
să activeze un bărbat.*

*Bărbații-s toți la cimitir,
în locul morților uituci,
să-și facă-n cruci cuiabar de cuci,
când s-o ivi vreun chilipir.*

*În miez de zi, sunt porumbei,
în miez de noapte-s somn profund,
când dorm, când beau, când se ascund,
sau, pur și simplu, când sunt ei.*

*Dar ei nu sunt mereu cum sunt;
adeseori, sunt arțăgoși,
de parc-ar fi din minte scoși
de-un gând purtat de-un cap mărunt.*

*Sunt vântul care-și face vânt,
sunt un dulău când roade-un os,
sau un pescar din pepeni scos,
ce prinde-un pește pe cuvânt.*

*Cei scoși din minți nu-s de cocean,
nici lan de grâu, nici flori de mac,
nici vorbe ce vorbesc când tac,
ci doar un altfel de ocean.*

*Ocean ce n-are vreun sfârșit,
ocean păzit de-un ochi de far,
ce pune inima pe jar
în pieptul lui de val trudit.*

*Dar noaptea minții vede tot,
cu simțul ei de cucuvea,
și cu retina-i dintr-o stea
plantată-n ochi de idiot.*

*În noaptea minții, minte nu-i,
ci doar o cucuvea și-un cui.*

București, 02 martie 2017

MĂTASE

*Când frunza învelește-n frunze duzii
Și-omizile-și iau nasul la purtare,
Se lasă iarăși noaptea-n Ursa Mare
Și-amurgul umple spațiul cu iluzii.*

*Aștept să vină vremea dimineții,
S-aprind pe frunze stropi senini de rouă,
Și în poeme fluturi care plouă
Cu borangic pe-înseninarea ceții.*

*Și să plutesc, gândind la ce-o să fie:
Clepsidre care-și curg în cer nisipul,
Fantome care-și sapă-n piatră chipul,
Bogați ce cred în sfânta sărăcie...*

*Din dudul vechi, culeg un coș de frunze
Și le presar pe masa cu ziare,
Cuvintele fac coadă la răcoare
Și larvele clipesc mărunț din buze.*

*Se-așează ca șindrilele pe case,
Se pun pe frunze, caută mâncare
Și cântă precum greierii-n frunzare
Pe struna lor din firul de mătase.*

*E drumul lung prin liniștea fluidă,
Dar viermii arhitecți durează case
Din fir țesut cu lacrimi de mătase.
Ce-îmbracă-n aur noua crisalidă.*

*Cuvântu-i univers durat în sine,
Mosor sericigen ce strânge zarea
Și-aduce iar acasă depărtarea
În firul de mătase tors în mine.*

*Iar viermii-și iau adio de la case,
Cu viața lor de viermi, produc mătase.*

București, 19 iulie 2017

MI-ADUC AMINTE...

*Mi-aduc aminte de uitările mele,
de florile limpezi, de ochi-mi uituci,
de umbrele lunii, de valea cu nuci,
de noaptea târzie-încărcată cu stele.*

*Mi-aduc aminte de poveștile noastre,
de tine, de mine, de noi amândoi,
de arca cu vise, de dorul de noi,
de clipele serii, de nopțile-albastre...*

*Vorbeau înspre ziuă tăcerile nopții,
zâmbeai ca privirea ce urcă spre cer,
ca prima lumină, când stelele pier,
ca firul de iarbă din lacrima sorții.*

*O soartă ce-n lume mereu ne înjugă,
un cod de restriște, un alt Rubicon,
tu, turn în cetate și eu, de planton
la poarta cu verbe ce-n noi se conjugă.*

*Un vânt care trece ca valul pe mare,
când noi stăm de vorbă, tu sus și eu jos,
pe coastă, salcâmul adoarme frumos
și ceru-și aprinde scântei solitare.*

*E multă lumină în beznele gheții,
iar visele lumii în ochi s-au zidit,
la poartă, salcâmul din nou a-nflorit
și-n noi stau de pază loitrele vieții...*

*E timpul ieșirii din orbul luminii,
în nopți se deschide oblonul de cer
și ochii văd vraja din vastul mister
căci noaptea e văzul spre lumi infinite.*

*Mi-aduc aminte de rucsacul cu verbe,
de goana cu rime prin piciorul de vers,
de noaptea cu sori din acel Univers,
în care s-au stins uragane superbe.*

*Am fost, într-o noapte, undeva-n infinit,
dar, ziua, lumina din nou ne-a orbit.*

București, 11 februarie 2017

OMNITIMP

*Un timp nu-i doar timp și atât;
e-un vin într-o cupă din frază,
și tot ce vreodată contează
în bine,-n frumos și-n urât,*

*în cer, în pământ, în cuvânt,
în tot ce trăiește, ce moare,
în gând, în clepsidră, în floare,
în piatră, în oameni, în vânt.*

*Nu-i boală, nu-i vierme, nu-i scai,
nu-i umbră, nu-i gheață, nu-i soare,
nu-i apă ce suie-n izvoare,
nici scaun în care să stai.*

*E doar un în toate banal,
o stea care lasă o coadă,
când ceru-i ordonă să cadă,
o mare pe-o creastă de val,*

*un metru pe dos, negativ,
un mediu, un umblet, o stare,
o lege ascunsă-n dosare,
un însumi vocal, pro-activ.*

*O ia totdeauna la vale
și suie pietroiul la deal,
e-abstract, infinit, ireal,
dar are suporturi reale.*

*De fapt, el nu-înseamnă nimic,
pe munte, doar piatra rezistă,
în om, doar cuvântul consistă
și-n cyber, un maus și-un click.*

*E greu s-aduci timpul la mal,
în lumea aceasta-încurcată,
când clipa nu are durată,
iar ochiu-i un soare pe cal.*

*Dar toate în toate se duc,
ca ochii în ochiul uituc...*

București, 08 martie 2017

OMUL PROST

*Bazat doar pe vorba goală, care sună-a plinătate,
omul prost se crede geniu ancorat în veșnicie,
lui nu-i pasă de ridicol, el nu știe că nu știe,
ci trăiește, ca nimicul, în deplină libertate.*

*N-are lacrimă pe suflet, nici constrângeri, nici speranță,
n-are noapte, n-are ziuă, n-are clipă, nici durată,
lumea lui nu-i, ca la alții, bună, rea sau complicată,
el trăiește totdeauna în deplină siguranță.*

*Nu se teme, nu se plânge, nu se roagă, nu insistă,
lui nu-i trebuie-îndoială, fiindcă nu se îndoiește,
vrea mereu să se audă, doar de-aceea tot vorbește,
este sigur de ce știe, ce nu știe nu există.*

*N-are limite, nici garduri, nici regrete, nici ispită,
niciodată nu se-întreabă dacă verbele-s corecte,
dacă trebuie să-învețe, de-i perfect sau cu defecte,
Universul n-are margini, iar prostia-i infinită.*

*Verva-i pare prea-înțeleaptă, mintea lui îi e destulă,
el se crede arc voltaic într-o stea strălucitoare,
creier supra-plin de toate, Făt frumos cu ochi de soare,
cel mai falnic, cel mai sexi, căci prostia-i și fudulă.*

*Prostul n-are cum să știe că e prost de-îngheață gheața,
gheața-i pentru el o formă de epuizare-a mării,
este cel mai cel în toate, demn de demnitatea țării,
vede tot și tot ce vede este-un ghem ce-și neagă ața.*

*Prostul nu are complexe, el, lui însuși, își ajunge,
dar e bun de președinte, de savant și de vedetă,
melodia care-i place este cea de la flașnetă,
boul scrie-o simfonie, leul latră, viespea-împunge...*

*Nusul lui e-un rât bontonic, ochii-i văd ce nu se vede,
în mocirla fără margini, el e-un rămător de frunte,
gândul lui e ca nisipul care suie-un vârf de munte,
el e cel ce totdeauna brav și demn de el se crede.*

*Nu contează ce zic alții, vocea lui e cea mai tare,
la tribună-n parlamente, în budoare sau acasă,
e-încântat de cum se-aude, iar de alte voci nu-i pasă,
viața lui e ca glazura cu piper, dar fără sare.*

*Lui nu-i pasă de angoasă, nici de vremea care trece,
omul prost e ca o noapte exprimată printr-o farsă,
sau ca piatra ruginită, care-și spune piatră arsă,
ca oceanul fără țarmuri, ca un ceai cu apă rece.*

*Nu e stâlp de cafenele, nu-i nici lord, nici viclenie,
n-are gânduri fără zare și nici planuri complicate,
nu e templu pentru alții, nici vreun club de-abilitate,
el e doar un plin de sine, prins c-un bold de-o gămălie.*

*Iar prostia-i nu-i ca vremea, nici ca ursul de cavernă,
Nu-i fosilă, nu-i nici clipă; e doar mare și eternă.*

București, 29 mai 2017

ROSTUIRI...

*Reiau la rost ieșirile din casă,
Să văd dacă intrarea are-un rost,
Le știu pe toate încă pe de rost,
De rostul fiecăreia îmi pasă.*

*Dar nu găsesc nimic din ce nu-mi place,
În casa mea, sunt toate cum au fost,
În fiecare lucru este-un rost,
Căci rostul rostuit pe om îl face...*

*...Așa trăiam în lumea ancestrală,
Același colț de cer, aceeași stea,
Aceași eu și tu, aceeași ea
Și tot aceeași sacră rânduială...*

*Mă-întreb de soarta celui care vine,
Dar și de rostul celui sedentar,
Nimic nu e pe lume în zadar,
Niciunde-n noi și nici acas-la mine.*

*Mă-întreb de rostul celui care pleacă,
De ce se duce într-un loc străin,
De ce vrea mult, când e de-ajuns puțin
Și totul e făcut în noi să treacă?!...*

*De ce s-a dus la dracu bunătaea
Și Hades e pe post de rege sfânt,
De ce mai crește iarbă pe pământ
Și-apune-n noi, urât, seninătatea? ...*

*Sau poate fi o nouă rostuire,
În care „Dumneavoastră” sună „Tu”,
Iar „Da, pe post de „Poate”, -înseamnă „Nu”,
Și fuga de acasă, regăsire...*

*Mă tot întreb de lumea-i rău făcută,
Deși n-aș vrea să fiu vreun bârfitor,
Nici ca Socrate, prea întrebător,
Nici candidat la zeama de cucută.*

*Dar iama-i mult mai grea ca osândirea,
Iar spaima face omul un gunoi
Și-o moviliță muntele din noi,
Când am gonit de-acasă rostuirea.*

*Dar nu știu ce m-aș face fără mine,
De plec mereu din cel ce nu mai vine...*

București, 03 octombrie 2017

S-A DUS ȘI VARA ASTA...

*S-a dus unde s-a dus și vara asta,
În Nord, pe ghețuri, scrie iar "no frost",
E ca și cum ți-ar fi fugit nevasta
C-un traficant de verbe fără rost.*

*Nu mă-ndoiesc că va veni la toamnă,
Setată ca o soacră de vampir,
Și va uda cu ploaia ei de doamnă
Un crin ce-a re-nflorit în cimitir.
Va plânge un țăntar de astă vară,
Strivit pe vreun altar nefericit
De-un luptător cu ziua pentru țară,
Ce-n câmpul tactic, poate, n-a murit.*

*În toamna minții, plină de ispită,
Când toate stau cumiți la locul lor,
O Ea se cere iarăși rezidită,
De-un meșter pe-un perete zburător...*

*Iar meșterul va face tot ce poate,
Că toate, azi, oricum, se meșteresc,
Iar viermii lumii dau vârtos din coate,
C-așa sunt viermii: tac și viermuiesc...*

*Să curgă cinic țuica în șistare,
Iar vinul să devină migrator,
Atâția oameni mor de supărare
Pe-o vară ce n-a fost pe clanul lor.*

*Mai e un strop și-începe iar războiul
Cu vin mefistofelic și uituc,
Ce-a pus în lanțuri via și butoiul
Și gardă, la drapel, un eunuc.*

*Va-învinge totdeauna semaforul,
Cu șansa lui la tot ce-i interzis,
Și se repune-n drepturi zburătorul,
Iar necuratul intră-n paradis.*

*S-a dus și vara asta cum s-a dus
Și-n locul ei nimic n-a fost de spus...*

București, 24 septembrie 2017

SOMN...

*Am spus ce-n nespuse s-a spus:
o vorbă ce-n vorbe s-a dus,
o mare ce-n mări a secat,
un sens ce-n nonsens s-a mutat.*

*Eram ca o pală de vânt,
ce bate cucuie-n cuvânt,
șipam la o pată de var
călcată de-o roată de car.*

*Și pata jura că-i tramvai
pe post de trăsură cu cai,
un bou demonstra că e om
și-un om necheza că e pom...*

*Arunc cu trecutu-n prezent,
și spun că sunt, totuși, absent,
absența-i esența de azi,
prin care din drepturi decazi...*

*O lampă cu sticlă și gaz,
aprinsă de-un studiu de caz,
își scrie lumina-n pereți
și-și prinde în creier scaieți.*

*E-un val de gunoaie în noi
și multe smaralde-n noroi,
scot acul din carul cu fân
și-n carul cu ace rămân.*

*Mi-e groază în viscol să strig
și tac ca-ntr-o oază de frig,
mai pun două verbe-n cuptor
și-n noaptea din stele cobor.*

*Dar umbra-mi ce doarme pe hol
îmi cere chirie un pol,
și-mi scrie-o chitanță de foc,
când pun sticla lămpii la loc.*

*E-o lună de vreascuri pe cer,
bat coasa c-o tastă de fier,
pun valul să curgă-n ocean
și-mi fac din vioară cocean.*

*Dar toate sunt toate cum vor,
un cer ce se-ascunde sub nor,
ce-i mare nu crede-n ce-i mic,
nimicul înseamnă nimic.*

*Las visul să creadă că-i vis,
când poarta luminii s-a-nchis,
mi-e sete, mi-e foame, mi-e somn
sunt apă, sunt piatră, sunt domn...*

*Mă simt ca pământu-n pământ
și-adorm pe-o idee de vânt.*

București, 07 februarie 2017

TOMNIFERE

*E iarăși rug pe zilele plouate
Și cad pe gând stejarii plini de toamnă,
Tot ce-au trudit nimic nu mai înseamnă,
Pe cer vin nori, iar frunzele-s plecate.*

*Se duc în vânt unde le-o pierde soarta,
Ce-au fost au fost, sunt amintiri uitate,
Acum se lasă toamna peste toate
Și, sus, pe ramuri, se închide poarta.*

*Se zbate-un gând ca vântu-între dileme,
Dar n-are nicio șansă de scăpare
Din uriașa vorbei complicare,
De-un labirint golit de semanteme.*

*E toamnă și-amintirile se lasă,
Cuvintele-și fac veacul printre fraze,
Adoarme-n zori nisipul dintre oaze
Și cei plecați se-întorc, prin gând, acasă.*

*Zâmbesc a dor, își amintesc izvorul,
Și nukul prins în padina cu vie,
Ce face umbră lungă la chindie,
Și pun în paranteze-nchise dorul.*

*În cenușiul ploilor mocnite,
Se zbate un fonem de astă-vară,
Se sting pe rând luminile de-afară,
Iar greierii-și fac case-n flori strivite.*

*Mai bat în geam crâmpeie remanente
Din vara stinsă-n ploile cu soare
Și-n creiere cu inimi iubitoare,
Tresar prin noi iluzii imanente.*

*Ieșim cu toții rumeni din cuptoare,
Se-aude-o iarnă albă și-i tăcere,
Vom lua, în zori, vreo două tomnifere
Căci viața-i, după toamnă, la răcoare.*

București, 07 octombrie 2017

TOTU-I ASTĂZI MAI NIMIC...

*Totu-i astăzi, mai nimic,
Ca-într-o iarnă rea și rece,
Precum omul care trece
Din prea mare în prea mic.*

*Mic nu-i buturuga mică
Ce răstoarnă carul mare,
Ci doar globul tău de sare
Ce nu zboară, nici nu pică.*

*Ți-e prea greu să-l dai de-o parte,
E pietroiul de pe munte,
Și cucuiul tău din frunte,
Care-n buni și răi ne-împarte.*

*Răi sunt cei ce-s răi cu tine,
Buni sunt cei ce-s piață bună
Și-ți spun doar ce-ai vrea să-ți spună
Despre rău și despre bine.*

*Stai cu nasu-înfipt în barbă,
Arondat la vorbe grele,
Ce vorbesc doar ce vor ele
Printre firele de iarbă.*

*Și visezi la-înțelepciune,
De ai bani, de ai de toate
Și de poți să dai din coate
Printre umbrele nebune.*

*Zbori ca vulturul pe ceruri,
Către steaua ta în zeghe,
Ce-a rămas, în zori, de veghe,
Foc stingher păzit de geruri...*

*Până într-o zi cu soare
Și c-o noapte-închisă-n casă
De imaginea cu coasă,
Care n-a-învățat să zboare.*

București, 05 septembrie 2017

TOTUL NU E TOT NICIUNDE

*Nu ne pasă dacă timpul are timp să dea din buze
și nici dacă anotimpul vrea să-și pună-n gând ventuze;
nouă ne ajunge spațiul dintre două verbe rare
plin cu vorbe înțelepte adunate din glosare.*

*Nici glosarele nu-s totul, totul nu e tot niciunde,
nici în razele solare, nici în vocile imunde,
nici pe fruntea genială, nici în mințile tembele,
nici pe cerul libertății, nici în zarea din zăbrele.*

*Chiar de gândul n-are margini, verbele sunt mărginite,
infinitu-și are sensul în hotare definite,
verbele, în acțiune, acțiunea, în efecte,
iar efectele, în gânduri: multe, mari, dar imperfecte.*

*Noi vom face astăzi totul: tot ce știm, tot ce se poate,
vom goli tot infinitul, vom zbura, vom da din coate,
vom călca în ochi vederea, vom viza ce nu se vede,
și vom trece peste margini, peste glod și iarbă verde.*

*Noi suntem soldați de verbe din armata de cuvinte,
facem tot ce spune verbul, mergem numai înainte,
atacăm de front, pe flancuri, manevrăm esențialul,
spargem grupul de dileme, accesăm instrumentalul...*

*Tot nu-înseamnă însă totul, ci doar tot ce e posibil,
iar posibilul e-n toate un tot amplu și flexibil,
substantiv, adverb, pronume, adjectiv, precum tot omul,
trunchiul ce primește seva, frunza ce animă pomul.*

*Tot înseamnă siguranță, dar și umbră și angoasă,
Totul nu e tot niciunde, dar oriunde e acasă.*

București, 06 iulie 2017

ULTIMUL JAR

*Nu știu dacă o iau pe vreo arătură la vale,
sau dacă ea coboară în mine malefic și fad,
dar clipele lumii se zbuciumă ca naiba în vad,
iar curpenii minții îmi ies ca o pacoste-n cale.*

*Îi tai cu o umbră sclipită pe-un jar de macetă,
în junglă îmi fac loc cu o minte căzută-n din cer
trecută în neminte când curpenii junglei mi-o cer
ca monstrul atomic născut într-o lume cochetă.*

*Mereu m-am prea-nserat de toate-nserările vieții
și în nicio noapte-n viața asta nu m-am înzorit,
sunt încă viu, sau, poate, de multă vreme am murit,
dar mai trăiesc în mine, perfid, dogorile gheții.*

*Sus, la lumină, e zi, jos, în adâncuri, e noapte,
aici, în abis, precum ca atunci, lumina e jar,
iar focul se zbate sub ape, dar arde în zadar,
și gândul de ducă se-întoarce la coșul cu fapte.*

*Exist în Eu precum omătul în clipa lui de nea,
nu știu cât și cum, dar toate în lume-și au fulgul lor,
acoperișul Lehmann-i un fel de vamă pe-un zăvor,
pe jarul din adâncuri, de când Pământul era stea.*

*Noi, planetă din stea, trăim doar într-o suprafață,
esența-i condamnată la rostuirea ei de-acum,
jos, încă-i jar, iar sus transformată-n verdeață și-n scrum,
nucleu de foc, manta de lavă-învelită c-o scoarță.*

*În viață, în lume, în clipă, când totul devine,
Planeta Albastră va fi doar o bombă cu magnet,
o Gaură-n Vid – un altfel de alb abstract și concret –,
un sens anti-sens, un sine ce se năruie-n sine.*

*În Eul teluric, un Eu bate-n poarta închisă de vânt,
iar ziua din mine-înserează la ultimul jar din Pământ.*

București, 17 aprilie 2017

Pamflet

MEDITAȚIE ÎN OF!...

- Unui fonem instigator

*Te crezi Dumnezeu contra hoți,
din dreptul prea-dreptilor puri,
prin care continui să furi
ce, altfel, prin lege, nu poți.*

*Sfidezi ce-un popor a votat,
te crezi mai presus de-orice legi,
ai dreptul nedrept ca să negi,
căci totu-i, crezi tu, de negat.*

*Blamezi ce vrei tu să blamezi,
iar votul valid nu-l respecti,
te minți că votanții-s suspecti
și nu-s îndeajuns, ca să-i vezi.*

*Pe cei ce votează-i vezi prost:
o gloată de simpli votanți,
de inși de la sine perdanți,
și n-au pentru tine vreun rost.*

*Nu-ți pasă de actul legal,
te crezi cel mai cel dintre cei,
ești Leul din cerul cu lei,
dar și tu, fonem, ești... „penal”.*

*Vrei plinul s-ajungă în vid,
și strigi ca o mie de mori:
să cadă amurgul în zori
și zorii să treacă la zid!*

*Ai grijă, prin alții, să-înjuri,
să scrii semeseuri la toți,
să-i faci pe cei vârstnici netoți
și, astfel, dreptatea s-o-încuri.*

*Te crezi un fonem genial,
ești plin de dezgust și venin,
ești noapte pe cerul senin
și râzi c-un tupeu bestial.*

*Supui un popor pământean
la țăfna în care plutești,
în țara pe care-o-învărajești
și-n care te crezi suveran.*

*Plutești pe deasupra de nori,
te crezi împărat printre sfinți
și-ți ieși totdeauna din minți,
când noaptea se termină-n zori.*

*E drept că în țară-s corupți,
șpăgari, ticăloși, criminali,
șpioni, fripturiști și penali:
o temă din care te-înfrupți.*

*E drept că în țară sunt hoți,
e drept că nu-i drept să-i adori,
și nici c-un morfem să-i omori,
dar dreptul e drept pentru toți.*

*Sunt multe, în urbe, de spus,
când josul ajunge prea sus.*

București, 08 februarie 2017

VĂD

*E mult prea nimic în ce-mi spun,
dar eu tot mai cred în ce cred,
în ochii de lavă mă-încred
și-n răul ce crede că-i bun.*

*Dar nu știu de-aș mai vrea să mai vreau
să fug de prezent prin trecut,
să fac ce mereu n-am făcut:
o palmă pe gânduri să-mi dau...*

*Mă duc unde-aș vrea să mă duc
și-mi spun ce odată mi-am spus,
că zorii-și au sensu-n apus
și oamenii-n visul uituc.*

*Mi-e somn, dar s-adorm n-aș mai vrea,
la ziuă, când visele-mi pier,
când încă sunt stele pe cer,
și miezul de noapte-i o stea.*

*Văd, poate, o umbră pe-un drum
din steaua ce-apune în zori,
prin roua ce crește din flori,
sub cerul din stâlpii de fum.*

*Văd fumul din ultimul zbor,
cu focul de verbe aprins
în inima celui ce-a stins
o lampă rămasă-n pridvor.*

*Dar lampa există și-acum:
lumină-într-o beznă pe-un drum.*

București, 03 martie 2017

ZIUA MINȚII

*De ziua minții, pomu-i pom,
Luceferii-s pe post de sori,
Iar soarele răsare-n zori
Și oamenii se strâng în om.*

*Livezile creează pomi,
Grădinile pictează flori,
Pe cer se desenează nori,
Atomii șchiopi se cheamă ioni.*

*De ziua minții, proștii dorm,
Poveștile se coc la foc,
Nenorocoșii au noroc
Și nasicornii cred în corn.*

*De ziua minții, tot ce-i om
Se-îmbracă-n neuroni spălați,
Uscați la soare și călcați
De-un idiot de supraom.*

*De ziua minții vom minți,
Sau vom porni sârmoși la drum,
Pe stâlpi neuronali de fum,
Și-acolo, sus, ne vom sfinți.*

*Vom fi, așa cum suntem toți,
Mintoși, normali sau simpli proști,
Prezenți, inactuali sau foști,
Cinstiți, descurcăreți sau hoți.*

*Dar ziua minții-i doar o zi
În care, poate, ne-om trezi.*

București, 06 septembrie 2017

O NOUĂ LEGE PENTRU TOATE

*Propun o nouă lege pentru toate,
De aplicat în orice aplicare,
Oriunde-s vorbe, verbe, ființare,
În rai, în iad, în gol, în plinătate.*

*Propun o nouă lege pentru țară,
Și-un tribunal de noapte pentru soare,
Deschis pe-o pasarelă zburătoare,
Dintr-un parfum al verbelor de vară.*

*Căci soarele a luat-o pe-arătură,
Emite mult prea multe radiații,
Creează printre verbe complicații
Și aduce-n grai o nouă tevatură.*

*Iar vorba nu mai știe ce nu știe,
De unde vine, cum a fost făcută,
Se crede boz sau zeamă de cucută,
Un verb uitat, o inimă pustie.*

*O nouă temă pentru cercetare,
Un nou efort, o nouă angajare,
Și-un nou potop de ițe solitare,
Repus pe rol de verbele solare.*

*Aș vrea să pot, de fapt, ce nu se poate,
Să fac lumină-n nopțile cu ceață,
Să pun pe foc un creier plin de gheață,
În cartierul minților gripate.*

*Să fie lege pentru omenire
Că oamenii-s datori să se iubească,
Iar de nu pot, atunci, atunci să se urască,
Căci ura se tratează cu iubire.*

*Aș vrea o nouă lege pentru noapte
Și-un nou totem pentru-un căzut din lună,
Când vremea rea-i pe post de piază bună
Și iar sunt verzi iubirile răskoapte.*

*Aș vrea să-mi fac un folder plin cu verbe,
Să am de toate când lipsesc de-acasă,
Când nopțile-s prea pline de angoasă
Și mintea-și bate capul cu adverbe*

*Căci verbele în lume sunt de toate,
Oriunde poți să te descurci cu ele,
Pe cer, în libertate,-ntre zăbrele,
În Nu, în Da, dar mai ales în Poate.*

*E drept că-și mai iau nasul la purtare,
Verbesc, în legea lor, fără rușine,
Se iau de toți, de toate, de oricine,
De nopți, de ani, de petele din soare.*

*Se cred proprietare pe cuvinte
Și se dedau la fapte-înrobitoare,
Își fac de cap prin rime umblătoare,
Ca orice verb cu verb, dar fără minte.*

*Vreau o-închisoare nouă pentru verbe
Să afle toate cum e la strâmtoare
Sau când te ia la rost o conjugare
Ca să te treacă-n clasa cu non-verbe.*

*Și-au luat, demult, prea multă libertate,
Uitând că sunt doar verbe... înjugate.*

București, 15 octombrie 2017

TOTU-I TOTDEAUNA TOT...

*Toate toatele-s de toate
Și toți toții-s mai nimic,
Marele se face mic,
Pentru cel ce nu mai poate.*

*Iar puterea-i neputere
Și nimicu-i tot imens,
Într-un sens fără de sens,
Când vederea-i nevedere.*

*Orice deal ajunge-n vale,
Văile au orb de deal,
Mările se sting la mal,
Valurile-s mări vocale.*

*Apa, soarele și norul
Fac un curcubeu pe cer,
Stelele la ziuă pier,
Din căderi, se naște zborul.*

*Zborul nu e evadare,
Dintr-un jos în foarte sus,
Ci un alt cuvânt sus-dus,
Ce se cheamă înălțare.*

*Toți ne înălțăm odată,
Când ajungem în pământ,
Și ne spulberăm în vânt,
Ca o vorbă aruncată.*

*Lumea noastră nu e lume,
Ci doar ochiul fără glas,
Răstignit pe-un ax de ceas,
Ca un nume cu alt nume.*

*Și ne-or duce, cum ne-or duce,
Cel ce vine-i bun de dus,
Răsăritu-i și apus,
Totul este tot în nuce.*

*Și vom vrea ce nu vom vrea,
Iarna să fie ca vara,
Vorba să conducă țara,
Noaptea să ajungă stea.*

*Totu-i totdeauna tot,
Pentru orbul orb de tot.*

București, 16 octombrie 2017

FIINȚARE

*În noua-mi cămașă, mă-îmbrac printr-un click,
Ecranul se-aprinde, în viață-i sonor,
Din Muntele Iernii în vară cobor
Pe-o brână de gânduri, pe-un gând de declic.*

*Nu-mi pasă de gânduri, le-am pus la iernat,
Gândirea-i o oază cu capu-n nisip,
Azi-măine va trece cu totul pe-un cip,
Iar eu, giga-omul, voi fi vindecat.*

*Voi fi într-un altul, complet sănătos,
Cu mintea zipată în doi sateliți,
Cu toți neuronii în ioni convertiți,
Cu ziua-lumină întoarsă pe dos.*

*Am toată uimirea-încărcată pe-un stick,
Trăirea parcată pe-un nod de rețea
Și arca cu vise suită-ntr-o stea,
Spre care, la ziuă, c-un click mă ridic.*

*Nimicul, în cyber, e-ntregul întors,
Ex nihilo nihil e-un brav eunuc,
Precum amintirea în ochiul uituc
Și caierul sorții din firul netors.*

*Voi face cu brio un OK-ei pe-un soft,
La testul cu vortex, voi scrie bla-bla,
Și-n altă frecvență prin vid voi umbla
Ca omul ce știe că viața-i un moft.*

*Îmi las vorbăria să stea la taifas,
Ce iau de la cyber voi pune pe-un card,
Ce am de la verbe voi scrie pe-un hard,
Iar eu voi fi iarăși un cel ce-am rămas.*

*Îmi fac pân-la ziuă un sait rogvaiv,
Mă-îmbarc cu non-Eul în știu ce să fiu
Și-ating doar o clipă din tot ce nu știu
În noua-mi esență de cip cognitiv.*

*Îmi las ființarea să facă ce-o vrea
Și-mi cumpăr la negru un corn și-o cafea...*

București, 17 octombrie 2017

VIAȚĂ ȘI GHEAȚĂ

*Tot pământu-i plin de multe:
apă, soare, vânt, pădure,
brazi, stejari și rugi de mure,
conspirații, lumi oculte.*

*Unele sunt la vedere,
se îmbracă-n ce se vede,
spun ce cred sau ce se crede,
sau țin totul sub tăcere.*

*Altele sunt la păstrare,
undeva, între sisteme,
sau în marile dileme
din idei nemuritoare.*

*Totul e făcut să treacă,
numai clipa-n veci revine,
în iluzia de bine,
pentru cei ce vin și pleacă.*

*Uneori, nimic nu-i scapă,
celui care vrea să știe
și nici celui ce nu știe
că trăirea-înseamnă apă.*

*Apă, nouăzeci la sută,
incoloră și lichidă,
nici cu gust, nici insipidă,
ci doar searbădă și mută.*

*Are două părți vitale,
care ard când nu-s unite,
nu se văd când sunt privite,
și nu mor când sunt virale.*

*Apa-i un efect de soare,
prea fluidă, când e pură,
și în nori, când e arsură,
dar solidă la-înghețare.*

*Soarele e responsabil
și de apă și de gheață,
și de stropul său de viață
din imensul hău lavabil.*

*Oamenii nu sunt de piatră;
omu-i om când apa-i pură,
când e viață-n bățătură
și când are foc pe vatră.*

*Chiar de-s adaptați la toate,
și la frig și la căldură,
oamenii au o măsură:
viață-n gheață nu se poate...*

*Tot ce este apă-ngheață,
gheața-i diamant de apă,
șlefuit c-o piatră seacă;
are ochi, dar n-are viață.*

*Apa-i gheață răpitoare,
omu-i apă gânditoare.*

București, 20 octombrie 2017

DOR DE NEPLECARE

*Mai lasă-mă, vreme, să plec de acasă poimăine,
C-o ceapă în traistă și-n suflet c-o coajă de pâine,
Să iau drumul sorții pe geana potecii din vale,
Cu mintea în creier și capu-n picioarele goale.*

*Iar tu, bucurie, să-mi ții clipele triste în poală,
Să-mi umplu cu ele tăcerea din noaptea de smoală,
S-alerg pe o dungă de zare păstrată la tine,
S-aprind pata neagră din soare uitată la mine.*

*Să-ți simt adierea din ochii-ți ce caută zarea
Și-alungă din mine, prin focul din suflet, uitarea,
Uitarea din toamna rămasă pe frunze la vie,
C-un coș plin de struguri și-o clipă de floare pustie.*

*Să-ți văd, printre gene, piciorul ce calcă pe verbe,
Și-n iarba cu lacrimi, un șir de sintagme superbe,
Să știu că plecarea-mi nu-înseamnă final dintr-o vară,
Ci doar o poveste în rem dintr-o toamnă fugară.*

*Mai lasă-mă, soartă, s-aud, în pustiul de vreme,
Cuvintele toamnei durate în sfinte poeme.*

București, 20 octombrie 2017

DREPTUL CREIERULUI...

*El își apără cu dinții brava lui imunitate.
Lui nu-i pasă de dreptate, nici de mâini, nici de picioare,
Nici de inima ce-i bate cuie-n tălpile din soare,
El se crede totdeauna cap și pajură-n cetate.*

*Este hrană pentru gânduri, pentru minte, pentru toate,
Din calota craniană, editează directive,
Face planuri complicate și politici selective,
El e singurul ce poate chiar și-atunci când nu se poate.*

*Neuronii lui fac legea-n carne vie și în oase,
Cu armata lui de senzori, controlează Universul,
Clipa, viața, infinitul, verbul, versul și reversul,
Urâciunea din cuvinte și cuvintele frumoase.*

*N-are clipă de odihnă – și când doarme, el muncește –,
Pune inima la treabă, face lucruri complicate,
Zi și noapte, ca robotu,-încarcă bazele de date,
Strânge totul în cogniții, crapă pietrele, zidește.*

*N-ai ce-i face, el e creier și factotum pentru minte,
Mandat la libertate, protejat de-o scăfârlie,
Stat major de calitate, univers cu cochilie,
Eul Eului cel Mare, cel mai tare-între cuvinte.*

*Dar și el are nevoie de hrănire și de sânge,
De-înțelegere, de lege, de odihnă și de minte,
De semantica tăcerii din vacarmul de cuvinte
Și de lacrima ideii din ideea care plânge.*

*Le acceptă și le-așteaptă, are drept deplin la ele,
Sus, pe cerul de pe tâmpale, bate vântul din cetate,
Neuronii, în sinapse, plâng prin ramuri retezate,
Toată hrana lui de creier se prepară-n vorbe grele.*

*Dar, când sare peste margini și-și ia nasul la purtare,
Când se calcă, fără jenă, nu pe coadă, ci pe creier,
Și când fură de la noapte, cântecul păzit de greier,
Inima îi bate-n tâmpale și-l trimite la... răcoare.*

București, 22 octombrie 2017

AZI, AM TREABĂ ÎN INFERN

*Azi, voi trece peste margini și voi coborî-n infern,
Pe un vid de vorbe goale din cenușa unui bumb,
Să cultiv mărgăritare în limbajele de plumb
Și să-mi fac din ele soare-n smoala norului etern.*

*Am să uit de punctuații, le voi șterge cu un click
Și voi scrie pe un cactus, printre ghimpii din deșert,
Numele sfințit de goluri al imensului incert,
Azi purtat de plinătatea lumii noastre de nimic...*

*Dar am treburi multe-acolo, am să fac ce știu să fac,
Să-mi vâr coada unde-i bine, să distrug ce nu-i distrus,
Să mă scot la întuneric și din zori să-mi fac apus,
Să torn smoală în cazane, să botez un pui de drac.*

*Să-l proclam pe Hades rege al planetei de flori,
Să fac umbră la umbrare, din umbrare să-mi fac jar,
Să-mi pun văzul la păstrare, să privesc c-un ochi de far,
Din cazanele de smoală să-mi scot un buchet de flori.*

*Să mă convertesc la nihil, să mă fac din apă foc
Și să ard în orbul vremii ca un soare înnegrit,
Care n-are zi, nici noapte, ci doar vreme de smolit,
În tăcerile din verbe, în pistoalele de soc.*

*Trebuie să fiu acolo, sunt efectul de cazan,
Antiteza dintre teze, plinul ochi din spațiul gol,
Zeama pură din cucută, glonțul vremii din pistol
Și esența din nimicuri sau podeaua din tavan.*

*Să-nvăț dracii să muncească pe câmpiile din iad,
În infernul lor magnific să-mi cultiv un strop de rai,
Plin cu smoala din cuvinte și cu sfântul nostru plai
Convertit la ce e astăzi zborul celor care cad.*

*Hades s-a stropșit la mine și mi-a spus să trec în scrum,
Unde unde n-are unde și tu n-ai ce-ai vrea să ai,
Unde undele-și durează lumea lui de iad în rai,
Care trece, ca ideea, din visare-n stâlp de fum.*

*Azi, am treburi importante în infernul din pământ,
Iar cazanul plin cu smoală-l dau afară din cuvânt.*

București, 22 octombrie 2017

CERTITUDINI CU-ÎNDOIELI

*La școală, ești anacolut,
Pe stradă, biet copil din flori,
Acasă, pari pândar de ciori,
Dar tu ești doar ce-ai fost făcut.*

*Ești poate-un uriaș pitic,
E greu să afli cine-ți ești,
Chiar de te vezi, când te privești,
Dar crezi, ca prostul, în nimic.*

*Nu prea ai cum să-ți dovedești,
Nici ție și nici altcuiva,
Că ești și tu un cineva,
Și nici că ești cel care ești.*

*Certificatul nu-i de-ajuns,
E-un document ce nu-l faci tu;
Chiar dacă-n viață e tabu,
Te roade sensul lui ascuns.*

*Atunci când, poate, te-ai născut
Și tatăl tău te-a declarat,
La primăria din alt sat,
Se poate să fi fost băut.*

*Posibil să fi fost mințit,
Minciuna-i totdeauna tot,
Pentru aceia care pot
Să facă zori din asfințit.*

*Și cel ce-ai fost să nu fii tu,
Ci altul scris în acel loc,
Într-un registru pus pe foc,
De-un „Da” numit în acte „Nu”!*

*E cert că poți să te-îndoiești
De certitudinea că știi
Și de-îndoiala că nu știi
De vezi ce vezi, chiar când privești.*

*De fapt, tu nu știi cine-ți ești,
Chiar de te vezi, chiar de te simți,
Chiar de ai casă și părinți,
Chiar dacă poți să-îmbătrânești.*

*E greu să afli cine-ți ești,
Și mai ales la ce s-o faci,
Când mult mai bine-ar fi să taci
De n-ai dovezi să-ți dovedești...*

București, 22 octombrie 2017

ALBA-NEAGRA...

*Noapțile sunt zile negre-n permanență,
Zilele sunt noapte albă, în esență,
Nu le-aduni și nu le-împarți, sunt strâns legate,
La aceeași învârteală înjugate.*

*Terra are încă vreme ca să joace
Alba-neagra între două dobitoace;
Zilele și nopțile-s, la noi, dictate,
Minți, la foc mărunț, pe-un gard de spini, uscate.*

*Terra-noastră-i, poate, singura ispită,
Noaptea neagră-i, sigur, cea mai oropsită,
Șansa lumii-i, astăzi, pata de cerneală,
Măine, devenită marea potriveală.*

*Alba-neagra-i încă ultima cetate,
Sensu-i recompus din rug și libertate,
Ziua-i evadare dintr-o noapte plină,
Noaptea-i libertate față de lumină.*

*Omul n-are-aici vreun drept de judecată,
Alba-neagra-i o poveste aranjată,
Un contract universal cu sfântul Soare,
Verbe cu-înstelări și energii solare.*

*Toate-acestea sunt afaceri facturate,
Forum de-închisori în zori eliberate
Univers bătrân ce n-are ce să facă,
Zi care decide-n noapte să se treacă.*

*Noaptea-i un pătuc pentru visări stelare,
Ziua-i un pridvor pentru lumini solare,
Noi suntem aici și ne-înnoptăm la ziuă,
Ziua batem până-n noapte apa-n piuă.*

*Ciclul se repetă cu seninătate,
Noaptea trece-n ziuă, ziua trece-n noapte,
Noi suntem aceeași, chiar de suntem alții,
Ne iubim ca lupii, ne urâm ca frații.*

București, 23 octombrie 2017

ENIGME ÎN ALB

*Seninul nu are de-a face cu facerea sorții,
Din senin, nici senin și nici nor nu se face,
Seninu-n războaiele lumii-i o clipă de pace,
Iar pacea e-o oază de verbe-n câmpiile morții.*

*În nopțile iernii, se-albesc pe sub stele cireșii,
Copacii-și fac corturi pe ramuri din grinzi de zăpadă,
Damocles din ghețuri așteaptă pe gânduri să cadă
Și umblă-n toiege, pe piscuri alpine, uncheșii.*

*Orașul vorbește-n enigme și-n voci austere,
E iarnă și gândul gândește-n efectul de gheață,
Sub albul din frunzele moarte, e încă verdeață
Și ies de sub umbre, în alb, semnături efemere.*

*Enigma mai are, probabil, și-o alta pe-acasă,
De care, vreodată, se poate, ca-n viață, să-i pese,
Când ițele sorții se-întâmplă în taină să-i țese
Amurguri uitate de-un veac într-o oră de clasă...*

*Când profa de mate-împărțea integrala la nouă,
Cum vrea Europa să-împartă moneda globală,
Iar coapsa colegei dosea o fițuică mortală,
Simțeam că e vremea cu soare pe verbe să plouă.*

*Și-n clasa cu profă, colegă, glumițe și coapse,
Seninul din lume trecea într-o stare incertă,
Iar eu, gândul iernii, intrat mai devreme-n alertă,
Goneam herghelia de verbe la mine-n sinapse.*

*E bine, ca-n iarnă, să ai o enigmă acasă,
Un gând, o colegă, o vorbă și-o oră de clasă.*

București, 24 octombrie 2017

SISIFIC...

*Tot încerc să-nvăț lumina să se stingă cu măsură,
Să renunțe să se certe cu-întunericul de-afară
Și să fie mai atentă când coboară-n călimară
Și provoacă, din neștire, mult prea multă tevatură.*

*Unii unii vor să vadă tot, chiar tot ce se întâmplă,
Alții cred că nu contează nici măcar esențialul,
Mărire și-ascund adâncul, iar afară-și scot doar valul,
În ideea că un creier nu își ține miezu-n tâmplă.*

*Tâmpla este numai locul unde părul se albește,
Unde bate o arteră care duce sânge-n creier,
Unde verbele vibrează precum toamnele în greier,
Unde ochiul de sub geană, prin ideea lui, clipește.*

*Dar lumina nu-înțelege c-are sens doar pe-întuneric,
Dacă n-ar fi-n viață noapte, n-ai afla că ești lumină,
Sau foc sacru, sau idee, negură sau zi senină,
Și-ai trăi precum nimicul în abstractul luciferic.*

*Dincolo de Totul lumii, în adânc, trudește Unul,
Iar în partea dinspre nimeni, unde-i zona neștiută,
Unde unde n-are unde să-și bea zeama de cucută,
Nu există nici tot Totul, nici esența, nici Niciunul.*

*Universul pare nimeni cum e albul când e negru,
Negru este negru-n sine, nu ființează-n niciun altul,
Nu-l stresează echilibrul, nici adâncul, nici înaltul,
El nu știe că nu știe de-i fractal sau tot integrul.*

*Universu-acesta negru, fără sens, fără lumină,
Generează-n plină noapte focuri care ard în sine,
Luminițe ce dau viață unui timp cu nopți senine
Și cu zile-ntunecate ce-au trecut sau ce-or să vină.*

*Dar din el ne tragem seva și ne umplem labirintul,
Gânduri bune, gânduri rele, nestemate sau surcele,
Focuri reci sau ghețuri calde, libertate sau zăbrele,
Noi, de fapt, ne suntem Verbul, Unul, Totul, Infinitul...*

*Logică prea complicată, fără margini, altă lege,
Neuroni cu norma-întreagă fac dezastru-n noaptea minții,
Ard pe ruguri bezna lumii, scot pe bandă noi cogniții
Și enigme fără noimă ce nu vor să se dezlege.*

*Numai creierul, sisific, din cetatea lui de minte,
Modelează nesfârșitul și-l transformă în cuvinte.*

București, 26 octombrie 2017

APA HÂDĂ

*Terra are chef să râdă
De cascadele stelare,
Și de marile zăpoare
De pe-un nor cu apă hâdă.*

*Chiar de nu-i mulțumitoare,
Explicația-i utilă,
Ca o talpă de șenilă,
Dintr-un tanc căzut din soare.*

*Apa hâdă nu-i doar apă,
Nu-i nici vidul dintre stele,
Nici vreun vraf de vorbe grele,
Nici pietroiul care crapă.*

*Apa hâdă-i doar cuțitul
Care taie-n carne vie,
Pân-la ultima felie,
Răsăritul și-asfințitul.*

*Apa hâdă nu-i oceanul
Ce produce uragane,
Nu-i teroarea din timpane,
Nici țambalul, nici pianul.*

*Este negura din soartă,
Prinsă-n gheare de angoasă,
Care-și face munte-n casă,
Și-n adânc, un stâlp de poartă.*

*Apa hădă nu-i pământul,
Care sapă-n om ogorul,
Nici târâșul și nici zborul,
Între care bate vântul.*

*E doar focul din ursită,
Reaprins în ochi de șarpe,
Care arde-n corzi de harpe
Orice inimă rănită.*

*Apa hădă nu-i războiul –
Canibalul care plânge,
Când mănâncă-un om în sânge,
Sus, pe Muntele Strigoiiul.*

*E doar lupta remanentă,
Dintre-înfrângere și moarte,
Care-n răi și buni ne-împarte,
Într-o vrie permanentă.*

*Apa hădă nu-i nici versul,
Care calcă pe cuvinte
Și se minte c-are minte
Cât îl ține Universul.*

*E doar negura din vatră,
Izvorâtă din durere,
Care curge în tăcere
Printr-o inimă de piatră.*

București, 27 octombrie 2017

DREPT LA NEDREPTATE

*Ne dai, și nouă, un nedrept, cucoane,
din dreptul sacru-al robului la roabă,
al grâului la ultima lui boabă
și-al muntelui la corzi și la pitoane?*

*Ne dai și nouă, coane, o sentință,
într-un proces cu sute de dosare
și-un vraf de argumente zdrobitoare,
al finței ce fințează-n contra-fință?*

*Ne dai și nouă mâinele ca mâine,
să-l punem, în idee, la păstrare,
prin praful ce se-așterne pe dosare,
într-un excurs dintr-un rahat pe pâine?*

*Ne dai și nouă, coane, vocea sorții,
călcată în picioare de-o nesoartă,
făcută harcea-parcea de-o consoartă,
ce n-a-nțeleles metonimia morții?*

*De nu ne dai, nu-i nicio supărare,
deși trăim cu dreptul la dreptate,
avem același drept la nedreptate
ca orice fel drept nedrept sub soare.*

*Mata ești, coane, ultima speranță,
din gheața ce-încălzește Everestul,
din textul care-și caută contextul
și din instanța moartă în instanță.*

*De nu-înțelegi ce înțelegi, nu-mi pasă;
a nu-înțelege este-un drept sub soare,
ce face astăzi vervă-n lumea mare
și bate piua-n fiecare casă.*

*E însă important să faci de toate:
să pui un cap pătrat în loc de roate,
din gol să faci deplină plinătate,
să-îndreptățești nedreptul la dreptate ...*

*Cred că-înțelegi că noi nu vrem dreptate,
e prea puțină, azi, și prea banală,
noi, de la tine, vrem doar vorba goală
și dreptul nostru sfânt la nedreptate.*

*Decât să-ți urli dreptul la dreptate,
mai bine-ți faci tu singur nedreptate.*

București, 28 octombrie 2017

ZBOR DE VAL

*Am parte de partea-ntregită-ntr-o doară,
ce-mi umblă prin gânduri ca piatra de moară,
și zâmbetu-mi strâmbă un murmur pe buze,
pe valul din larguri curtat de meduze.*

*M-atinge în treacăt o rază de soare,
mă ustură apa, durerea mă doare,
din vuietul mării, urzesc evadarea,
dar ceru-i departe și-n mine-i doar marea.*

*Înot către nimeni pe-un maldăr de apă,
oceanul mă arde ca palma pe sapă,
nu-s pește, nici barcă, ci doar o-întrebare
cărată niciunde de-un val dintr-o mare.*

*Îl duc cum mă duce, intens și tenace,
c-un strigăt de umbre, când soarele tace;
e timpul ca norii pe mine să cadă,
c-o pală de viscol și-un val de zăpadă.*

*Nu știu unde-i cerul, probabil, departe,
de el tot oceanul acum mă desparte,
aștept o minune – un zbor de rachetă,
cu valul de mare, spre-o exoplanetă...*

*E timpul ca valul să dea din motoare,
să bage forțăjul, să iasă din mare,
să-mi vină puterea să trag de manetă,
să zbor supersonic spre-o altă planetă.*

*Urmez cap-compassul spre stelele nopții,
mă strâng, în carlingă, în chingile sorții,
las valul din mare cu mine să zboare
spre-o altă lumină, departe de soare.*

*Și marea rămasă cu noaptea-i de gheață,
îmi face cu mâna din farul de ceață.*

București, 29 octombrie 2017

AȘTI...

*Nu-mi știu vreo uitare uitată la mine,
nici gânduri de ducă dosite în casă,
ci doar o clipire de clipă frumoasă
ce-i gata să ardă-n privire la tine.*

*Dar umbra îmi bate ca naiba în poartă
și poarta mi-aduce docilă aminte
de zarea uitată pe-un vraf de cuvinte
de-o frunză uscată pe-o inimă moartă.*

*Nu știu de las veacul vreodată să-mi placă,
sau clipa să-mi fie mai tare ca viața,
seninul din mine să-mi fluture ceața
și răul în bine cu bine să-mi treacă...*

*E însă răcoare-într-un val de căldură
și-un veac de căldură în sfânta răcoare,
e plină de gheață ideea de soare
și-i multă iubire-n conceptul de ură...*

*Se știu toate-acestea, c-așa sunt făcute:
să fulgere apa, să ardă contraste,
s-arunce lumina-afaceri nefaste,
să facă din faceri lucrări nefăcute.*

*A ști nu-i totuna cu știința de toate,
nici știința nu-i zare de zări infinite,
ci doar o cămară cu gânduri tihnite
și puse-într-un folder c-un creier pe roate.*

*A ști e scânteia ce-aprinde-într-o minte
nevoia de-a merge cu gândul departe,
pe-un pisc de cogniții ce lumea o-împarte
în stane de piatră și-n mări de cuvinte.*

*Și-n marea de gheață cu inimi și verbe,
Prin ochii tăi magici, ard ceruri superbe.*

București, 29 octombrie 2017

VINĂ

*N-am să-mi mai caut vreo bravură,
din lunga timpului uitare,
ci doar un gând de consolare
din marea noastră cască-gură...*

*...Pornesc, în zori, pe-o cărăruie
spre-un nou concept de promenadă
dintr-o banală escaladă
pe-un gând frumos dintr-o statuie.*

*Mi-am luat un piolet și-o coardă,
un opt pentru rapel și-o cască,
să urc pe brânele de iască,
spre-un țanc ierbat ținut în zgardă.*

*Ajung în prima regrupare
din escalada-mi solitară,
pe o statuie-n călimară,
ce-și scrie prima ei scrisoare.*

*Dar n-am putut să fiu cuminte,
statuia și-a pornit motorul,
și-n cer și-a luat cu mine zborul
într-o șandelă de cuvinte.*

*Și-atunci am scris o-învățătură,
pentru statuia mea reală,
închisă-n pata de cerneală,
ca buruiana-n arătură.*

*Dar arătura nu-i ca plugul
și nici ca boii ce țin jugul,
când se coboară-n noi amurgul
și soarele-și aprinde rugul.*

*Esența ei e-o făcătură
a unor boi ce poartă-n sine
ideea facerii de bine,
din marea noastră-înjurătură.*

*Și-am înțeles de ce lumina
înjură soarele de mamă,
și pentru ce-i băgat în seamă
doar cel care induce vina.*

*De vină nu e vinovatul,
de vină-i numai înjuratul...*

București, 29 octombrie 2017

DREPTUL SACRU

*Se iau metonimiile în coarne
și cad pe gând diftongii dintr-o seară,
așteaptă vinu-n cupe să se toarne
și noaptea dreptul nopții să și-l ceară.*

*Prin câmpul tactic trec acum lăcuste
și generalii cântă la chitară,
în loc de cobre, ard pe rug manguste
și iarna se trezește-n plină vară.*

*E liniște deplină-n uragane,
oceanele fac baie în piscine,
meduzele bat toba în timpane
iar norii-și iau licența-n nopți senine.*

*O toamnă-și suflă nasul în batistă,
amurgul se ascunde după soare,
în rai, melancoliile persistă
și iadul bagă vinul la răcoare.*

*Pământul a ajuns în pioneze,
e gol în noi de-atâta plinătate,
chindiile fac greve japoneze,
iar hoții își cer dreptul la dreptate.*

*Minciunile sunt toate-adevărate
doar adevărul a rămas minciună,
în fiecare cap un creier bate
un verb ce latră ca un prost la lună.*

*Dar luna n-are timp de ascultare
Și nu-înțelege verbul care latră,
De-aceea-n zori se duce la culcare
Și stinge focul sacru de pe vatră.*

*Dispar pe cer luminile din stele,
cometele-și fac noua lor coafură,
Saturn își strânge trupul în inele
și verbele bat câmpii-n bătătură.*

*Dar vinul tot mai curge în pahare,
cu ochii plini de stele zburătoare.*

București, 30 octombrie 2017

O STEA CE-APARE DIMINEAȚA

*N-am nicio șansă să-mi dorm somnul,
chiar dacă-s mort de osteneală,
iar stelele, de plictiseală,
îl perie discret pe Domnul.*

*Atâta timp cât sunt în viață,
se strălucesc pentru Cel Mare
și par, adesea, căzătoare,
când trece noaptea-n dimineață.*

*E meseria lor de stele
să coase nopțile cu acul,
să convertească-n îngeri dracul,
să facă din cadâne iele.*

*Dar, uneori, la promenadă,
cu fast ceresc și etichetă,
în strălucirea lor concretă,
se dau la fund să nu se vadă...*

*Așa sunt stelele de noapte,
în viața lor co-înstelată,
în care, nimeni, niciodată,
n-a dat la zaruri șapte-șapte.*

*N-aș vrea s-adorm pe întuneric,
eu dorm, de obicei, spre ziuă,
când stelele bat apa-n piuă
și ceru-i încă luciferic.*

*Dar, în lumina lor de stele,
prin care ochii-și fac iluzii
și limpezimile confuzii,
n-aș regreta de-aș fi cu ele.*

*Și totuși ne-întreține viața
o Stea ce-apare dimineața.*

București, 01 noiembrie 2017

SOMN AL RAȚIUNII

*N-am nicio șansă să-mi iau astăzi partea,
chiar dacă greierii-și dorm sinceri somnul,
iar rugile din rai ajung la Domnul
și somnul rațiunii-și joacă cartea.*

*De-o reuși, va fi un somn cât viața,
un supersonic ce-a ieșit din vrie,
un boss de proști, care-a-învățat și știe
că proștii nu se-înjură dimineața.*

*De fapt, e clar că proștii nu se-înjură,
ci doar în funcții mari se promovează,
acolo unde numai ei visează
să fie cei mai cei din bățătură.*

*Dar somnul rațiunii nu se lasă,
se luptă ca un somn cu neuronii
și-și pune-n libertate neutronii,
să facă tot ce vor la el acasă.*

*Iar el să doarmă mult și fără vise,
pe-un baldachin din infinitul mare,
făcut pentru eterna lui visare,
pe voci de lemn, cu porțile închise.*

*Când s-o trezi, va fi un somn mai mare,
c-un cap pe dos și ochi de pălămidă,
cu nas de hoit și suflet de omidă,
și totuși el, c-o altă-înfrățire.*

*Căci va purta mănuși și papioane
și zeci de stele-n niște ochi siniștri,
ce dorm ca noaptea-n tigve de miniștri
și-n loc de soare văd comisioane.*

*Dar somnul rațiunii-i cel mai tare,
căci rațiunea, care doarme, doarme
și toate prostitoarele-s la arme,
iar mințile-s în zgardă la plimbare.*

*Chirurgii mor pe masa de operații,
profesorii scot școala la vânzare,
țărani sunt plecați la reciclare,
cei repetenți oferă meditații.*

*Și-n țara asta, unde-s regi tăciunii,
c-un parlament de verbe sunătoare
și c-un guvern de stele umblătoare,
tronează-n pace somnul rațiunii.*

*Iar când o rațiune-și doarme somnul,
se va trezi, în zori, cu ce-o da Domnul...*

București, 02 noiembrie 2017

SFADĂ

*Se ceartă-n contratimp două adverbe,
din gard, își face cruce o ulucă
ce-a-îmbătrânit de-atâta dor de ducă,
în nebunia verilor cu verbe.*

*Se iau în coarne două voci cabrate,
ca vectori tari de sensuri lexicale,
ca mărci sau ca elite ideale
în rang de „ad” gramatical lucrate.*

*Își strigă peste gard că-s importante,
că ele poartă sensuri și ursite,
că doar prin ele toate-s definite
ca foarte tari, ca altfel, ca actante.*

*Da-i complicat să intri-n joc cu ele,
adverbele-s o clasă dispersată,
în timp, în peste tot, în totodată,
și nu-și culeg esența de la stele.*

*Nici competența lor nu-i foarte clară,
dar își găsesc mereu abilitate;
din ziuă fac stelute pentru noapte,
din iarnă, gânduri albe pentru vară.*

*De fapt, nu ele peste gard se ceartă,
ci verbele ce sunt în drept, ca verbe,
să ceară prea-distinselor adverbe
să facă-un aisberg în Marea Moartă.*

*Tot verbul dă cu-adverbe în dileme,
să rupă gardul care le separă,
iar rostul lor gramatical să pară
un fără sens și-un nor de semanteme.*

*Se ceartă peste gardul de ulucă,
Adverbe ancorate-n vântul serii,
e zori de zi în curtea înnoptării
și stă pe gând memoria uitucă.*

București, 04 octombrie 2017

ÎMI PARE RĂU CĂ NU-MI MAI PARE BINE...

*Nu-mi pare rău de prostul gust al erei
și nici de binele inteligent din viață,
ce-atârnă ca un zbor de-un fir de ceață,
pe-un prozelit din mărginimea Terreii.*

*Nu-mi pare rău de șansele pierdute,
nici de norocul care n-are vreme
și nici de vrerea marilor dileme,
sustrase din concepte revoluate.*

*Nu-mi pare rău de albul de zăpadă,
e dreptul lui să fie alb ce trece,
să-înghețe sau să treacă-n apă rece,
cum trece-n fructe albul din livadă.*

*Nu-mi pare rău de anii de frustrare,
s-au strâns ca-ntr-un imens ocean de umbre,
cu visuri andocate-n vremuri sumbre
de-aripe care speră să mai zboare.*

*Nu știu dacă mai sunt pe cer secrete,
de-atâta vreme, orbii au vedere
și oamenii, ambiții și putere,
dar, pe la noi, secretele-s erete.*

*Există-n noi o nouă ființare,
un Eu care prevede când nu vede,
un Altul care crede-n ce nu crede
și-un Terț care se-afirmă prin negare.*

*Dar însăși iarba care-învață crește,
cam toate-n viață sunt învățatură,
gândire, meditație, măsură
și-un mare gol în cel ce nu gândește.*

*Îmi pare rău de casa de acasă,
de anii din clepsidra zburătoare,
de lampa stinsă-n crăpătul de soare
și care, azi, atât e greu m-apasă.*

*Îmi pare rău că nu-mi mai pare bine,
oricum, părerea mea nu mai contează,
atăția oameni noaptea nu visează,
ci se închid în ziua care vine.*

București, 05 noiembrie 2017

A FI BĂTRÂN...

*Se duc bătrânii seara la culcare,
sperând că vor mai prinde-o dimineață,
din ce mai e speranța lor de viață,
în țară, în familie, sub soare.*

*Adorm târziu, se tot gândesc la toate,
iar somnul, când ai gândul greu, nu vine
și nopțile-s de-acum tot mai puține
pe lumea asta plină de păcate.*

*Nu prea vorbesc, căci vorba încă-i doare,
ci doar așteaptă singuri asfințitul
și clipa-n care, poate, infinitul
le va aduce steaua căzătoare.*

*Iar de vorbesc, o fac doar când e cazul,
căci vorba-i sfântă, când exprimă gândul
și nu doar un cuvânt ce-aduce vântul
în locu-n care a lovit necazul...*

*Ei însă tac, și nimeni nu-i ia-n seamă,
sunt de prisos, mumii, devin povară,
și pentru ei, și pentru brava țară;
când sunt bătrâni, nimic nu mai înseamnă.*

*Sunt depășiiți, nu știu calculatoare,
n-au smart-uri, nici tablete, nici programe
și nici măcar n-ajung la instagram, e,
sau la reclame cu parfum de floare.*

*Sunt prea tăcuți, bolnavi, n-au dinți în gură,
cu pensii de mizerii și ocară,
dar țara asta nu-i la ei în țară,
ci în imperiul celor care fură.*

*Devin tot mai înceți, lipsiți de vlagă,
sunt o mulțime grea și inutilă,
stăpânii îi privesc c-un soi de silă,
că nu mai pot la jugul lor să tragă.*

*Sunt de prisos, consumă banii țării,
iar unii dintre boși îi vor sub cruce,
oricum, le-ar fi mai bine de s-or duce,
în veșnicia morții și-a uitării.*

*De ești bătrân în sfânta noastră țară
și vrei să mai apuci o dimineață,
deși n-ar trebui să fii în viață,
înseamnă că ai rangul de povară.*

Epilog

*De-aceea, pentru-a nu știu câta oară,
toți cei mai cei s-au strâns la vârful de țară,
convinși că bătrânețea-i o povară,
și-au decretat că ea e-n drept să moară.*

București, 05 noiembrie 2017

ZBOR PE-UN DOR DE SAPĂ...

*Îmi port cu mine dorul meu de sapă,
ce-mi bate încă pribegit în poartă,
ca un urcior ce și-a pierdut o toartă,
cărând atâta și atâta apă.*

*Nu vreau și nici nu pot să-l dau afară
și nici să-i fac un loc la mine-acasă;
rămâne-un of și-atât de greu m-apasă,
ca toamna ce-a murit din primăvară.*

*E visul meu pe care-l zbor de-o viață,
chiar și atunci când nu știam ce-i zborul,
și decolam în zori de zi cu dorul
de zbor senin pe-un gând de dimineață.*

*Băteam cu el la porțile din soare,
mereu credeam în visul de departe,
dar nu știam că soarele se-împarte
în ce-ai văzut și-n zări nevăzătoare.*

*Dar eu sunt eu, chiar dacă-aș fi și altul,
când zbor, mă-înălț, căci zboru-i înălțare,
iar drumu-i lung și lumea-i tot mai mare
și-adâncul nu-i totuna cu înaltul.*

*E important să pleci din neplecare,
e ca și cum ai spune ce n-ai spune,
iar relele ar fi cu toate bune
și afirmarea n-ar crea negare.*

*Nu plec când plec, plecat e cel ce vine,
de n-am, tot am, nimicu-i bogăție,
din care-mi încropesc o-împărăție
în universul paralel cu mine...*

*Mă simt țăran care-a trudit ogorul,
cu sapa, cu iubirea și cu viața,
și-acolo tot mereu mă trage ața,
ca pe-un pilot ce-și amintește zborul.*

*Mi-e dor să sap pământul din grădină,
iar noaptea să-l aud cum se așază,
și-n somnul său de veacuri cum visează
o amintire ce va fi să vină.*

*Rămân, de-aceea, dorul meu de sapă,
și merg cu el, oriunde-aș fi, de-o viață,
ca un bondar legat de-un fir de ață
de care niciodată nu mai scapă...*

*Dar astăzi mă întreb, în mod firesc:
de ce să zbor, când pot să mă târăsc?*

București, 06 noiembrie 2017

DUAL

*Îmi updatez o veche bântuială,
din lupta cu ecrane și cursor,
la care am rămas cândva dator
c-un giga-bit de mega-răfuială.*

*Sunt pregătit s-atac din apărare,
atacul cibernetic rupe tot,
în fiecare cyber e-un robot,
ce nu se duce seara la culcare.*

*Ar trebui să n-am nicio-îndoială,
și nici un pixel straniu pe ecran,
cu care să nu-închid vreun loc viran
din ticăloasa timpului croială.*

*Mă răfuiesc cu vorba care trece,
cu spațiul concentrat în virtual,
c-un ireal din marele real,
ce se îmbată azi cu apă rece.*

*N-am nici un plan, dar cred în apărare,
căci apărarea-i cel mai bun atac,
iar verbele sunt arme tari când tac
și cel mai brav soldat e-o-întruchipare.*

*Sunt un strateg al luptelor incerte,
războiul pare-un avorton hibrid,
un verb cu spini dintr-un pustiu arid,
prin care cresc consoanele inerte.*

*Dar ficțiunea-i astăzi la putere,
soldații de tranșee s-au școlit,
sunt doctori în războiul nesfârșit
al lumii noastre oarbe dintre ere...*

.....

*N-am cum s-atac, e totul ficțiune,
o junglă fără sens, un labirint,
și-atâtea adevăruri care mint,
din rațiuni de mega-rațiune.*

*Eu sunt războiul care cere pace,
c-o pace și-un război mă știu dator;
de-atât război, mă simt un dezertor;
de-atâta pace, vorba care tace.*

*Trăiesc în simfonia timpului dual
și-într-un etern război în virtual.*

București, 11 noiembrie 2017

VÂNTUL VÂNT

*S-au dus pe apă morile de vânt
și bat în poartă porțile de lemn,
consemnul-și trage seva din consemn
și verbu-i purtătorul de cuvânt.*

*Sus-pusele se pun la locul lor,
iar nostalgia n-are nostalgii,
tristețile n-au timp de bucurii
și pescărușii n-au permis de zbor.*

*Doar vântul, azi, mai trece pe la noi,
prin cartierul frunzelor de plop,
în avangarda marelui potop,
cu escadronul lui de nori și ploi.*

*Câmpiile se cațără pe munți,
fonemele trec puntea-n semantem,
iar gândurile zboară în tandem
și-și șterg cu zori sudoarea de pe frunți.*

*Nu mai găsești o umbră nicăieri,
ard mugurii din soare în fântâni,
fecioarele-și trec creierii în sâni
și vorba-și află sensul în tăceri.*

*Doar morile de vânt mai cred în vânt,
în vântul, dintre vânturi neplecat,
s-a dus pe deal să-și ia un doctorat
în știința rostuirii pe pământ.*

*Și vântul, astăzi, doctor pe maidan,
s-a aliat cu lupii din Carpați,
a investit în morile de wați
și-a devenit concept... eolian.*

*Dar vântul, dacă-i vânt, rămâne vânt,
nu-i pasă nici de ape, nici de mori,
nici de zăpezi și nici măcar de ciori,
ci bate ca silabele-n cuvânt.*

*S-au dus pe ape morile de vânt
și vântul a rămas doar un cuvânt.*

București, 11 noiembrie 2017

CONSTATĂRI...

Exist

*într-o margine de zare,
unde n-a rămas vreun zid,
ci doar un ocean în vid,
plin de el, dar gol de soare...*

Grăiesc

*într-o lume prostănacă,
cu luceferii pe masă
și cu țiglele în casă,
care n-a-învățat să tacă...*

Trudesc

*într-o arcă în mișcare
fără vâsle, fără cârmă,
ci doar c-un colac și-o sârmă
și o vestă de salvare.*

Gândesc

*într-o lume-înlănțuită,
care n-are trebuințe,
ci doar două-trei dorințe
și-o cărare ostenită.*

Visez

*ca un somn care nu doarme,
ci doar caută angoase
și izbânzi miraculoase,
fără lupte, fără arme.*

Mă tem

*cum se teme marinarul
de prezențele absente
și de-absențele prezente,
când pe țarm l-aduce valul.*

Mă pierd

*în febrila-mi căutare
de un Eu plecat de-acasă,
într-o clipă tenebroasă,
din umila-mi ființare.*

Mă caut

*în nepierdere de-o viață
a năravului din mine,
care n-are sens în sine,
ci doar într-un glob de gheață.*

Mă risipesc

*în eterna-mi rătăcire
prin iluzii și regrete,
și prin nuca-mi din perete
care n-are vreo ieșire.*

Trăiesc

*într-un colț uitat de vreme,
fără noapte, fără soare,
fără stele căzătoare,
fără dor, fără dileme.*

Iubesc

*tot ce-i viață și gândire,
tot ce-i lume luminată,
tot ce-i clipă și durată,
tot ce-i sfânt, tot ce-i iubire.*

București, 11 noiembrie 2017

NAS

*Nu-mi iau nasul la purtare;
el mă poartă-n fond, pe mine,
unde vrea și când îi ține
tactica de înșelare.*

*Nu-mi iau nici purtarea-n cârcă,
din memoria-mi uitucă,
care calcă-n coji de nucă
și coboară doar când urcă.*

*Nasu-i arondat la gură,
el miroase, ea vorbește,
el prevede, ea cobește,
când o ia pe arătură.*

*Eu miros, de fapt, cu gândul,
nasu-l las la păcănele,
între două nopți cu stele,
care pun pe jar pământul...*

*Nu îmi pasă de nu-mi pasă,
totdeauna-mi caut nasul,
unde nu mă duce pasul
și nici mintea de acasă.*

*Ce e nas tot nas se știe,
n-are altă misiune,
nici vreo nouă rațiune,
e doar ce-i sortit să-și fie.*

*Nasul meu nu-i de purtare,
nu-i nici vorbă înțeleaptă,
ci doar locul care-așteaptă
lunga timpului scurtare.*

*Nasul nu e o vreo cultură,
ci dulău de bătătură.*

București, 19 august 2017

UNDE?!

*Unde-i, oare, locul meu.
dacă am vreun loc de drept,
unde pasu-mi să-l îndrept,
unde pot să fiu chiar eu?*

*Eu ca sine, eu ca eu,
doi plecați, doi pribegiți,
doi pierduți, doi regăsiți,
doi ca unu-n Eul meu.*

*Unde-i, oare, acel loc,
care tace când eu tac,
care zace când eu zac,
care n-arde când ia foc?*

*Sunt un drum demult pe drum,
sunt un mers ce crede-n mers,
univers din Univers,
sunt un scrum făcut din scrum.*

*Sunt ce poate fi un om,
în cuvântul lui din dor,
în ecoul lui din zbor,
în căderea lui din pom.*

*N-am nimic din ce-am avut,
tot ce am e tot ce n-am,
tot ce n-am e tot ce am,
tot ce vreau e ce n-am vrut.*

*Unde-i, oare, acel loc,
ce se cheamă nicăieri,
unde vorbele-s tăceri,
unde gheața-înseamnă foc?*

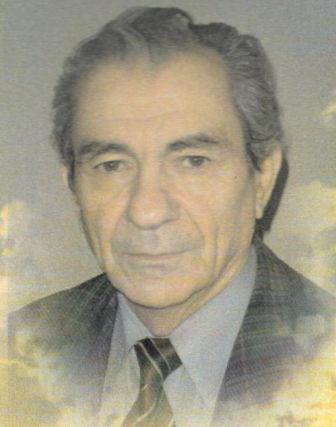
*Unde-i oare locul meu,
unde eu să fiu chiar eu?*

București, 19 noiembrie 2017

CUPRINS

<i>De același autor•</i>	2
<i>Unde unde n-are unde...•</i>	5
<i>Ajuns•</i>	7
<i>Amnezii•</i>	9
<i>Cazarma...•</i>	11
<i>Ce poți să vezi când nu se vede...•</i>	13
<i>Cu ochii-n soare•</i>	15
<i>Dacă, vreodată...•</i>	17
<i>Mereu Primăvară•</i>	19
<i>Somn...•</i>	21
<i>Eul meu•</i>	23
<i>Exil•</i>	25
<i>Hoț de soare•</i>	27
<i>Îndoială•</i>	29
<i>În noaptea minții, șoimii dorm...•</i>	31
<i>Mătase•</i>	33
<i>Mi-aduc aminte...•</i>	35
<i>Omnitimp•</i>	37
<i>Omul prost•</i>	39
<i>Rostuiri...•</i>	41
<i>S-a dus și vara asta...•</i>	43
<i>Somn...•</i>	45
<i>Tomnifere•</i>	47
<i>Totu-i astăzi mai nimic...•</i>	49
<i>Totul nu e tot niciunde•</i>	51
<i>Ultimul jar •</i>	53

<i>Meditație în Of!... •</i>	55
<i>Văd •</i>	58
<i>Ziua minții •</i>	60
<i>O nouă lege pentru toate •</i>	62
<i>Totu-i totdeauna tot... •</i>	65
<i>Ființare •</i>	67
<i>Viață și gheață •</i>	69
<i>Dor de neplecare •</i>	72
<i>Dreptul creierului... •</i>	73
<i>Azi, am treabă în infern •</i>	75
<i>Certitudini cu-îndoieli •</i>	77
<i>Alba-neagra... •</i>	79
<i>Enigme în alb •</i>	81
<i>Sisific... •</i>	83
<i>Apa hădă •</i>	85
<i>Drept la nedreptate •</i>	87
<i>Zbor de val •</i>	89
<i>A ști... •</i>	91
<i>Vină •</i>	93
<i>Dreptul sacru •</i>	95
<i>O stea ce-apare dimineața •</i>	97
<i>Somn al rațiunii •</i>	99
<i>Sfadă •</i>	101
<i>Îmi pare rău că nu-mi mai pare bine... •</i>	103
<i>A fi bătrân... •</i>	105
<i>Zbor pe-un dor de sapă... •</i>	107
<i>Dual •</i>	109
<i>Vântul vânt •</i>	111
<i>Constatări... •</i>	113
<i>Nas •</i>	116
<i>Unde?! •</i>	118

Câte-o stea coboară, noaptea, undeva, unde nu știe,
Nu e clar de-i libertate sau o simplă evadare
Din strânsura-întunecoasă sau din razele de soare...
S-ar putea ca, niciodată, ea, pe cer, să nu mai fie...

Eu sunt locul dintre locuri, locul meu aflat niciunde,
Unde gândul n-are gânduri, unde soarele nu-i soare,
Unde casele n-au casă, unde pașii n-au cărare,
Unde morții n-au morminte, unde unde n-are unde...

ISBN 978-606-8697-81-9

